

Chlapec, jenž před ní seděl, se lehce hrbil, jako by na zádech nesl velkou tíhu, ruce mu ochable visely přes kolena, pletí obličej prosvítaly stovky miniaturních růžových žilek a pod očima měl hluboké kruhy. Nebyl vůbec podobný fotografii, která vyšla před měsícem v novinách, jak si Amaia vzpomínala. Na ní stál vedle svého auta a tvářil se vyzývavě. Zdálo se, jako by se veškerá jeho jistota, póza nafoukaného mládence a dokonce i část jeho mládí vypařily. Když do kanceláře, kde se prováděly výslechy, vstoupila Amaia s Jonanem Etxaidem, mladík se díval do jakéhosi bodu v prázdnu a dalo mu práci se od něj odpoutat.

„Dobrý den, Migueli Ángele.“

Neodpověděl. Povzdechl a mlčky se na ně díval.

„Jsem inspektorka Salazarová a tohle je nižší inspektor Etxaide,“ ukázala na Jonana. „Chceme s tebou mluvit o Carle Huarteové.“

„Nemám vám co říct, všechno, co jsem mohl říct, už je v mojí výpovědi... Nic dalšího není, je to pravda, není nic dalšího, já jsem ji nezabil a tak to je, nic dalšího není, nechte mě na pokoji a promluvte si s mým advokátem.“

Znovu svěsil hlavu a soustředil svou pozornost na ruce, suché a bledé.

„Dobře,“ povzdechla si Amaia, „vidím, že jsme nezačali nej-

líp. Zkusíme to znovu. Nemyslím si, že jsi Carlu zabil.“

Miguel Ángel zvedl oči, tentokrát překvapeně.

„Myslím, že byla naživu, když jsi od ní odjížděl, a myslím, že k ní potom přišel někdo jiný a zabil ji.“

„Tak...“ zamumlal Miguel Ángel, „tak se to muselo stát.“ Velké slzy se mu koulely po tvářích a začal se chvět. „Tak, tak se to muselo stát, protože já jsem ji nezabil, věřte mi, prosím vás, já jsem ji nezabil.“

„Věřím ti,“ řekla Amaia a jemně položila na stůl balíček papírových kapesníků. „Věřím a pomůžu ti, aby ses odsud dostal.“

Chlapec sepal ruce a propletl prsty v prosebném gestu.

„Prosím vás, prosím vás,“ zašeptal.

„Ale předtím musíš pomoci ty mně,“ odpověděla mu skoro něžně. Osušil si slzy, ale pořád vzlykal a pokyvoval hlavou. „Povídej mi o Carle. Jaká byla?“

„Carla byla senzační, skvělá holka, moc hezká, moc milá a společenská, měla spoustu kamarádů...“

„Jak jste se poznali?“

„Na střední škole. Já už jsem skončil a teď pracuju... Než se to stalo, pracoval jsem s bratrem, dávali jsme asfaltovou krytinu na střechy. Dařilo se mi dobře, člověk si dost vydělá. Je to mizerná práce, ale dobře placená. Ona studovala dál, i když opakovala ročník a chtěla toho nechat, ale rodiče ji přemlouvali a ona poslechla.“

„Říkal jsi, že měla hodně kamarádů, nevíš, jestli se ještě s někým stýkala? S jinými chlapci?“

„Ne, ne, to vůbec,“ prohlásil s větší energií a sraštil čelo. „Chodila se mnou a s nikým jiným.“

„Jak to můžeš vědět tak jistě?“

„Vím to. Zeptejte se jejích kámošek, byla do mě blázen.“

„Spali jste spolu?“